

af, skyder der et andet ud istedet, og Skaden bliver altsaa derved meget liden. Ikke desto mindre skal jeg aldrig have Noget imod, at Erstatning for Skaden bliver givet, men jeg troer, at den Skade kan udfindes, og jeg troer ogsaa, den kan erstattes. Det, som egentlig er Hovedsagen med Hensyn til dette Erstatningsvæsen, det er den saakaldte Bildtskade, den Skade, som Bildtet gjør. Det er en Ting, jeg ikke kan saadan ganske nøie have nogen bestemt Mening om, thi ovre hos os er der maaffee kun et Par enkelte Steder i hele Provindsen, hvor der kan være Tale om Bildtskade. Men jeg kan meget godt begribe, at de, som ligge inde i Skovstrækninger, hvor der er en utilbørlig Bildtstand, kunne komme til at lide megen Fortred deraf; imidlertid kan jeg dog ikke Andet end antage, at man ogsaa maatte kunne finde en Maade til at erstatte en saadan Skade paa. Denne Skade er heller ikke i Almindelighed saa stor, som den seer ud til; naar jeg kommer paa et Sted, hvor der har været stort Bildt i en Mark, og jeg seer, at Bildtet har baltret sig omkring i Marken og hidt af, saaledes som det jo gjør, paa en Strækning af c. 1000 Qvadratalen, saa er det ikke saa lille et Stykke at see paa, og det seer ogsaa meget ilde ud. Sætter jeg den Skade, som er tilføiet en saadan Plet i en Mark af 1000 Qvadratalens Størrelse end ogsaa temmelig høit, f. Ex. til en Tært af 1- $\frac{1}{2}$ pr. Qvadratalen, saa faaer jeg ikke mere ud end 10 Rbd., og det er da en Sum, som kan forvindes af den, som skal erstatte. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at, naar man blot regner 1 $\frac{1}{2}$ paa enhver Qvadratalen Jord, hvor Sæden er bleven fordærvet, faaer man en Sum ud for 1 Td. Land, som er saa stor, at der skal 15 $\frac{1}{2}$ Føld og 10 Rbd. Priis for enhver Td. Sæd til, for at det kan løbe op til en lige Sum, og derfor siger jeg, at det er høit at regne 1 $\frac{1}{2}$ for hver Qvadratalen. Naar man nu kommer til at see efter paa en Mark, hvor der er skeet Bildtskade, saa troer jeg, at det aldeles ikke er mueligt at komme til et Skøn over, hvormange Qvadrat-Alen der ere fordærvede, og derefter at gjøre en Beregning over, hvormeget Skaden kan beløbe sig til, det være sig nu, at man vil sætte

Summen til $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ mindre eller større, for at taxere i Skjepper eller Hjerdingkar Korn osv., det er ikke godt. Der er en Betragtning, som foruden det, jeg nu har sagt, ogsaa gjør sig gjeldende hos mig, det er nemlig den, at, uagtet jeg erkjender, at det er nødvendigt, at der vaages over, at de Agerbrugende kunde have en saadan Markfred, som er nødvendig for at deres Bedrift kan nyde den tilbørlige Fremgang, saa troer jeg, at man kan opnaae dette, uden at man derfor behøver at gjøre en saagjennemgribende Forandring i Forholdene, som det efter mine Begreber vilde være, hvis man forbød, at en Eier maatte kunne contrahere om at overlade den Jord, han eier, i Brug til en Anden og dog selv forbeholde sig Jagtretten paa Jorden. Jeg vilde ansee en Lovbestemmelse af denne Natur for at være et meget stort Indgreb i Contractsfriheden, og derved tillige et Indgreb i Eiendomsretten. Af den Grund skal jeg, saalænge jeg kan, holde paa, at den, som er Eier, ogsaa, selv om han bortfæster sin Jord paa Livstid, maa være berettiget til at bortfæste den og endda vedblive at benytte Jagten paa den Jord, som den Anden har i Brug; naturligviis under den Forpligtelse for ham, at, hvad Skade der skeer af Bildtet, erstattes paa en nærmere bestemmende Maade; og skulde det vise sig, at det blev en absolut Nødvendighed, at man, for at afværge Bildtskade, maatte give Fæstere Leilighed til at værge sig derimod, nu vel, saa kunde dette vel ogsaa, naar det kneb, gaae an paa en eller anden Maade, uagtet jeg erkjender, at det vil jeg meget nødig til. Den ærede Rigsdagsmand for Bogense (Sesperen) yttrede Noget om, at man ikke kunde tænke sig at have nogen som helst Fordeel af Jagten. Det er ikke godt at gjøre nogen klar Fremstilling om den Ting, thi det kommer saameget an paa, hvilken Værdi man tillægger den Tid, som man anvender til at gaae paa Jagt. Naar jeg har en Fridag, som jeg synes at jeg kan anvende til min Recreation, til min Opmuntring, til min Forfriskning, og jeg saa gaaer ud paa Jagt, istedetfor at foretage mig noget Andet til Fornøielse, samt f. Ex. skyder et Par Ræve; (jeg kan ikke sige Andet, end at dette er arriveret tidt og ofte) og jeg saa sælger disse